

EXPUNERE DE MOTIVE

La proiectul de lege privind despăgubirea cetățenilor României pentru capitalul trecut, prin Legea 15/1990, din proprietatea lor comună în proprietatea statului.

1. În timpul regimului comunist, în perioada 1948-1989, cetățenilor României le-a fost interzis dreptul de a avea capital în proprietate privată. Cetățeanul a avut dreptul să aibă în proprietate privată numai unele **bunuri de consum** – casă, autoturism, mobilier, etc. – nu și bunuri de producție (**capital**). Statul comunist a preluat o parte – circa o treime – din veniturile create de cetățeni și a transformat-o în capital real – fabrici, uzine, hoteluri, spații comerciale, etc. – care a intrat, formal, conform Constituției, în proprietatea **comună**, a întregului popor, de fapt, atribuțiile dreptului de proprietate fiind exercitate de statul comunist. Aceasta a fost, în fond, **esența regimului comunist – lipsa dreptului cetățeanului la proprietate privată asupra capitalului** – de aici decurgând și încălcarea celorlalte drepturi și libertăți fundamentale ale omului.

2. Abolirea regimului comunist ar fi trebuit să se concretizeze în trecerea imediată și integrală a capitalului din **proprietatea comună (comunistă)** a întregului popor în **proprietatea privată** a celor din ale căror venituri a fost acumulat acest capital, adică în proprietatea privată a tuturor cetățenilor României. Aceasta formă de privatizare a capitalului acumulat în timpul regimului comunist a fost propusă prin proiectul de reformă cunoscut sub denumirea de „**VARIANTA COJOCARU**”. A se vedea, în acest sens, lucrările: „**PRIVATIZAREA: DE CE? CUM? PENTRU CINE?**” (1990); „**IEȘIREA DIN PRĂPASTIE**”, (1998); „**CRIMA NUMITĂ PRIVATIZARE**”, (2008).

Trecerea imediată – în 1990 – a întregului capital în proprietatea privată a tuturor cetățenilor României ar fi determinat crearea, în România, a unei **economii democratice, productive și competitive**, crearea unei **clase mijlocii** majoritară în societate, care ar fi deținut și puterea economică și **puterea politică** și ar fi asigurat funcționarea unui **stat de drept**, cu adevărat democratic, clasă socială care și-ar fi impus și **propriile valori morale**: munca, hărnicia, inventivitatea, spiritul de întreprindere, cinstea, solidaritatea socială și națională.

Guvernanții României postcomuniste au încălcat drepturile de proprietate ale românilor, au respins „**VARIANTA COJOCARU**”, au trecut, mai întâi, prin **Legea nr. 15/1990**, cea mai mare parte – peste 95% – a capitalului național acumulat în perioada 1948-1989 din proprietatea comună a întregului popor în **proprietatea privată a statului**, iar, apoi, prin legile „**privatizării**”, au trecut, vânzând pe nimic, acest capital în proprietatea privată a străinilor și a unui grup minoritar autohton format din guvernanți și camarila acestora.

Prin **Legea nr.15/1990** privind „reorganizarea” unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale s-a săvârșit, în fapt, cel mai mare furt cunoscut în istoria poporului român. Românii li s-a vorbit de „reorganizare”, în realitate s-a făcut **exproprierea cetățenilor și împrumietărirea statului** cu capitalul acumulat de români în perioada 1948-1989. Prin această lege, s-a stabilit ca guvernul să „reorganizeze” unele întreprinderi ca **societăți comerciale**, altele ca **regii autonome**. Și unele și altele au devenit „proprietare” ale bunurilor aflate în patrimoniul lor – terenuri, clădiri, utilaje etc. În textul legii, au precizat, însă, că societățile comerciale au ca **acționar unic statul**. Deci nu „proprietar”, ci „acționar”, astfel încât românii să nu bage de seama ca statul s-a împrumietărit cu averea lor, a cetățenilor. Au scris în lege că **30% din**

acțiunile societăților comerciale vor fi distribuite gratuit cetățenilor, prin cupoane, care trebuiau schimbate pe acțiuni. La televizor, poporului i s-a spus că „i se dă” 30% din „avuția națională”, nu numai din capitalul societăților comerciale, ci și al regiilor.

Guvernul a „reorganizat”, apoi, 52% (valoare) din întreprinderile de stat ca regii autonome și restul, de 48%, ca societăți comerciale. Așa se face că cei 30% s-au aplicat la 48%, **devenind 14% din totalul capitalului fostelor întreprinderi de stat.** Înșelătoria a mers mai departe, prin modul în care a fost organizată așa-zisa “cuponiadă”. Mulți cetățeni nu au primit cupoanele, alții nu au putut să le schimbe pe acțiuni, alții au rămas cu acțiuni fără nici o valoare, fiindcă societățile la care au subscris au dispărut, au fost băgate în faliment, demolate și vândute ca fier vechi de către acționarul majoritar, “strategic”, astfel încât, **cei 14% au ajuns la 3%.**

Mișelește, regiile autonome, care nu puteau fi vândute, fiind proprietate publică, au fost “reorganizate” ca **societăți naționale, companii naționale, adică societăți comerciale, proprietate privată a statului, astfel încât să poată fi și ele scoase la vânzare, la prețuri de nimic.**

Iată, deci, cum în proprietatea privată a statului a ajuns 97% din capitalul fostelor întreprinderi de stat, o valoare de peste 300 miliarde de euro, actuali, în timp ce **poporul român s-a ales cu praful de pe tobă, cu 3%.**

Guvernanții au realizat, repede, că cele 300 de miliarde reprezintă o avere uriașă, care nu poate fi, pur și simplu, împărțită între ei. Ar fi fost linșați de popor. Astfel că au pus la cale “**privatizarea**”, adică o uriașă **inginerie financiară**, prin care au trecut această avuție, din proprietatea privată a statului, în **proprietatea privată a lor, a guvernanților, a camarilei lor și a străinilor**, pe șest, gratuit, sau aproape gratuit, însă “cu acte”, legal, cu respectarea legilor, făcute de ei, legi care le-a permis să „cumpere” la preț de 500 mii euro fabrici în care poporul român investise 3-4 miliarde de euro, echivalent (vezi IMGB, SIDEX, ROMPETROL etc).

Mecanismul principal al acestei inginerii financiare l-a constituit **inflația**, creșterea galopantă a prețurilor.

“**Inflația** – spune economistul american Milton Friedman, Laureat al Premiului Nobel pentru Economie – este pretutindeni și întotdeauna un fenomen monetar... și poate fi cauzată numai de o creștere mai rapidă a cantității de bani decât a producției”. Cine stabilește cantitatea de bani în circulație într-o economie națională? Banca centrală (națională) din fiecare țară. Cum? Prin punerea în funcțiune a tiparniței de bani de hârtie.

În România, în perioada 1990 – 2000, **producția, adică PIB-ul a scăzut cu 16 %, în timp ce masa monetară, cantitatea de bani pusă în circulație de Banca Națională a României, a crescut de 360 de ori**(vezi Tabelul nr. 1 și Graficul nr.1). Logic, această cantitate uriașă de bani în circulație a determinat o inflație pe măsură. Astfel, în perioada 1990 – 2000, în timp ce, în Cehia, de exemplu, prețurile au crescut de circa 3 ori (o reasezare firească a prețurilor după ieșirea din comunism), **în România, prețurile au crescut de 1.100 de ori** (vezi Tabelul nr.2 și Graficul nr.2)

Inflația halucinantă din România ultimului deceniu al secolului XX nu a venit din cer. Ea este, în întregime, „opera” statului român, a Băncii Naționale a României, componentă a statului român.

Parafrazându-l pe Friedman, putem spune că, **întotdeauna și pretitundeni, inflația este un instrument de jefuire a celor mulți**, lipsiți de capital, și de îmbogățire a celor puțini, proprietari de capital. În timpul inflației, veniturile din salarii și pensii nu țin pasul cu creșterea prețurilor, scade puterea lor de cumpărare, în timp ce profiturile cresc exact cu diferența, cu avuția necumpărată de salarii și pensii. Cu ajutorul inflației, guvernarea României, în perioada 1990 – 1997, au redus salariile și pensiile românilor la jumătate (vezi **Tabelele 3.1, 3.2, 3.3** și a **Graficul nr. 3**). Reducerea salariilor și pensiilor a determinat, însă, nu numai sărăcirea dramatică a milioanele de români, ci și **reducerea puternică a cererii** pentru produsele realizate de întreprinderi, acestea nu au mai avut cui să vândă, costurile au devenit mai mari decât prețurile de vânzare, au început să lucreze cu pierderi, au devenit „găuri negre”, astfel încât să poată fi scoase la vânzare pe nimic.

Prin inflație, s-au împușcat mai mulți iepuri.

În primul rând, prețurile la care întreprinderile au fost scoase la vânzare, ca urmare a faptului că au intrat în pierdere, nu a mai reprezentat decât un mic procent din valoarea investită în ele de poporul român, pe de o parte, iar pe de altă parte, salariile și pensiile au fost făcute atât de mici încât marea majoritate a românilor, salariați și pensionari, au fost puși în imposibilitatea de a cumpăra capital, chiar și la prețurile foarte mici la care acest capital a fost scos la „privatizare”.

În al doilea rând, falimentarea a mii de întreprinderi, făcută cu premeditare, cu ajutorul inflației, a determinat și distrugerea a peste 4 milioane locuri de muncă.

Mai departe, reducerea salariilor și pensiilor, combinată cu reducerea numărului de salariați, a determinat reducerea continuă a ponderii fondului de salarii și pensii în totalul PIB-ului creat de români (vezi **Tabelul nr. 4** și **Graficul nr. 4**), cu creșterea corespunzătoare a profiturilor. Așa s-a ajuns ca, în România, ponderea salariilor în PIB (Produsul Intern Brut) să fie de o treime, restul de două treimi fiind profiturile, veniturile însușite de cei care au devenit, prin „privatizare”, proprietarii capitalului românesc. Aceasta în timp ce în țările civilizate ale lumii, raportul dintre salarii și profituri este exact invers. În Slovenia, de exemplu, țară fostă comunistă, ca și România, ponderea salariilor în PIB este de 51%, în Elveția, țară capitalistă prin excelență, dar civilizată, ponderea salariilor este de 62%, restul, de o treime, fiind profituri (vezi **Tabelul nr. 5** și **Graficul nr. 5**).

Din cifrele prezentate în **Graficul nr. 4**, se poate observa că, în ultimii 20 de ani, românii au produs o avuție (PIB) cu o valoare de circa 1.600 miliarde euro, actuali. Din acestea, 100 miliarde s-au dus la cei 5 – 6 milioane de pensionari, 300 miliarde de cei 4 – 5 milioane de salariați, iar restul de 1.200 miliarde la cele câteva sute de mii de profitori, care au devenit proprietari asupra capitalului.

Avuția produsă într-o perioadă de timp (lună, an) de o întreprindere, sau de o economie națională, se împarte, într-o primă fază, în salarii și profit. Salariile merg la angajați, proprietarii forței de muncă, iar profiturile la proprietarii capitalului. Acestea este una din legile fundamentale ale capitalismului. Într-o economie capitalistă normală, capitalul se creează, se

acumulează prin **economisire**. Din totalul veniturilor create și însușite, ca salarii, sau profituri, oamenii consumă o parte, în general, cam două treimi, și economisesc restul, o treime, pe care o transformă în capital. Sacrificiul făcut de cel care economisește, care nu consumă integral venitul realizat – salariu sau profit – îi conferă acestuia, dreptul de a încasa profitul, adică o parte din avuția creată de forța de muncă utilizând capitalul acumulat prin economisire. Așa se dobândește calitatea de proprietar de capital într-o economie capitalistă autentică și, prin consecință, și dreptul de însușire a profitului.

În România postdecembristă, cei care au devenit proprietari ai capitalului nu au economisit nimic, nu au creat nici un gram de capital. Ei și-au însușit, gratuit, capitalul economisit, creat de poporul român în timpul regimului comunist. Din **Graficul nr. 4**, se observă că, în 1989, PIB-ul a fost egal cu 100 miliarde euro, actuali, iar, în 2007, de 120 miliarde euro (în 2008 a crescut cu 8%, în 2009 s-a redus cu 8%, astfel că, în 2009, a fost tot de 120 miliarde euro). O creștere de 20%, în două decenii, în timp ce în alte țări (China, Irlanda) PIB-ul a crescut, în aceeași perioadă, de peste 4 ori.

În economia modernă, în medie, sunt necesare trei unități de capital pentru a crea o unitate de PIB. Aceasta înseamnă că, în România, în 1989, PIB-ul de 100 miliarde de euro a fost creat de un capital cu o valoare de 300 miliarde de euro, aceasta fiind valoarea capitalului furat de statul român de la cetățeni săi prin Legea nr. 15/1990. La aceasta se adaugă cele 1.200 miliarde profituri. În total, **1.500 miliarde de euro** (300 miliarde de euro capital inițial, plus 1.200 miliarde de euro profituri). Aceasta este valoarea de care au fost deposedați cetățeni româniei în ultimii 20 de ani.

Dacă în 1990, în loc de Legea nr. 15/1990, s-ar fi adoptat și aplicat „Legea Cojocaru” (versiunea 1990), adică dacă integral capitalul acumulat până în 1989 ar fi fost trecut în proprietatea privată a tuturor românilor, atunci PIB-ul realizat de România, ar fi crescut, normal, cu un ritm de 7 – 8% pe an, sau chiar mai mult (vezi China și Irlanda, care au înregistrat ritmuri de creștere de peste 10% pe an), astfel încât, acum, în anul 2010, el nu ar fi fost egal cu 120 miliarde de euro, ci cu 400 de miliarde de euro (vezi **Tabelul nr.6** și **Graficul nr.6**). Asta înseamnă că, acum, în anul 2010, salariile romanilor ar fi fost de 4 ori mai mari, la fel și pensiile, la fel și veniturile bugetului. Nu ar mai fi trebuit să ne împrumutăm la FMI ca să avem cu ce plăti salariile și pensiile bugetarilor! Pe întreaga perioadă, 1990 – 2010, am fi produs în plus peste 2.500 miliarde de euro.

Invit cititorii să calculeze ei însuși ce s-ar fi putut face în România cu acele 2.500 miliarde de euro, plus cele 1.200 miliarde de euro profituri, care nu au mai ajuns la cetățenii României, ele fiind transformate în vile de lux, jeep-uri de lux etc., sau transferate în străinătate.

Datorită faptului că o bună parte a capitalului românesc (uzine, fabrici, bănci) au fost vândute, pe nimic, străinilor, o importantă parte din profiturile realizate în România în ultimii ani, au intrat, și continuă să intre, în buzunarele și conturile străinilor. Tot datorită înstrăinării capitalului, au crescut continuu deficitele balanței comerciale externe, care au generat creșterea galopantă a datoriei externe, aceasta apropiindu-se de halucinantă cifră de 100 miliarde de euro. Urmarea este că o parte din ce în ce mai mare din PIB ia drumul străinătății, sub forma serviciului datoriei externe (rate + dobânzi) și a dividendelor. Din cele 120 miliarde de euro, pe care le producem, anual, o treime, adică 40 miliarde de euro, pleacă în afara țării (vezi **Tabelul nr.7** și **Graficul nr.**

7). Dacă nu oprim acest tăvălug, în curând, tot PIB-ul se va duce în afara țării, vom munci ca să murim de foame.

Ce putem face pentru a opri acest dezastru, pentru a ieși din prăpastia în care ne-au împins guvernanții noștri postdecembriști.

Există voci care cer **confiscarea** tuturor averilor dobândite prin așa-zisa privatizare.

Nu este o soluție realistă.

În primul rând, mii de fabrici, uzine, au fost demolate și vândute ca fier vechi și alte materiale de construcții. Ce să confiscăm ? Vântul care bate peste buruienile crescute pe locurile unde au fost aceste întreprinderi?

În al doilea rând, majoritatea întreprinderilor rămase pe picioare au fost dobândite legal, prin cumpărare, cu acte în regulă, de la statul român. Normele UE, din care facem parte, ca, de altfel, și propria noastră Constituție, nu ne permit să confiscăm decât plătind o justă despăgubire. De unde luăm banii pentru plata acestor despăgubiri ? Patriciu a cumpărat ROMPETROL-ul de la statul român, până la proba contrarie, cu acte în regulă, cu prețul de 60 – 70 milioane de euro și l-a vândut cu 1,6 miliarde de euro unei firme din Kazahstan. De unde luăm noi cele 1,6 miliarde de euro să le plătim Kazahstan-ului ? De unde luăm toate cele 300 miliarde de euro pentru a-i despăgubi pe cei care au cumpărat capitalul de la statul român, cu câteva miliarde de euro, care, toate, au fost preluate de bugetul de stat și sifonate în conturile regilor bordurilor, asfalturilor etc.

Justiția, una adevărată, va putea dovedi că unele averi au fost dobândite ilegal, prin încălcarea legii. Ca număr acestea pot fi multe, dar valoarea lor nu este mare, comparativ cu valoarea celor dobândite legal. În plus, dovedirea caracterului licit, sau ilicit, al modului de dobândire a averilor va dura mulți ani. Pe această cale, prin adoptarea **Legii controlului și impozitării averilor dobândite ilicit** nu vom recupera decât o mică parte din averea de care a fost deposedat poporul român.

Singura soluție care ne stă la dispoziție, acum, pentru recuperarea capitalului de care au fost deposedați cetățenii României și pentru a începe o reală reconstrucție a țării o constituie **despăgubirea cetățenilor pentru capitalul de care au fost deposedați prin Legea nr. 15/1990 și utilizarea sumelor obținute prin despăgubire pentru investiții**, pentru crearea de noi capacități de producție, pentru dezvoltarea celor existente, pentru crearea de noi locuri de muncă, pentru sporirea accelerată a PIB-ului, a veniturilor create în economia națională.

În acest sens, proiectul de lege supus opiniei publice prevede următoarele:

1. Statul român va face o emisiune de **obligațiuni**, prin care se va angaja să plătească fiecărui cetățean major al României **suma de 20.000 de euro**, drept despăgubire pentru capitalul pe care statul român l-a trecut din proprietatea comună, a tuturor cetățenilor țării, în proprietatea sa privată, prin Legea nr. 15/1990.
2. **Obligațiunile vor fi răscumpărate**, adică vor fi transformate în bani, treptat, într-o **perioadă de 10 ani**.

Obligațiunile nu vor putea fi vândute, ci numai înapoiate statului, contra bani, contra celor 20.000 de euro, evident în lei, la cursul de schimb de la data răscumpărării.

1. Vor primi cei 20.000 de euro **toți cetățenii majori ai României**, adică cei care au mai mult de 9 ani la data intrării în vigoare a "Legii", inclusiv cei care vor împlini 18 ani până la terminarea perioadei de 10 ani de aplicare a "Legii".

La sfârșitul perioadei de 10 ani, poporul român va putea hotărî, prin referendum, prelungirea aplicării "Legii Cojocar" cu încă 10 ani. Personal consider că „Legea Cojocar” trebuie aplicată în continuare. Cu precizarea că după anul 2019, de cei 20.000 de euro să beneficieze numai tinerii care împlinesc 18 ani în anul respectiv. Numărul beneficiarilor fiind mai mic, suma ar putea fi mai mare, chiar de 100.000 euro. Tinerii țării ar putea astfel, să plece în viață, cu un capital considerabil, în afară de cel preluat de la părinți.

1. Bani necesari pentru plata celor 20.000 de euro vor fi colectați într-un **Fond Național de Despăgubiri și Investiții**, care va fi alimentat din următoarele surse: **profiturile** realizate de statul român din capitalurile care au intrat în proprietatea sa prin Legea nr. 15/1990 și nu au fost, încă, vândute (în prezent aceste profituri merg la buget și de acolo sunt sifonate de "regii" bordurilor, asfalturilor etc.); **sumele încasate din vânzarea acestui capital** (sume care, acum, merg tot la „regi”); **impozitul progresiv pe avere; impozitul pe averile dobândite ilicit; alte sume prevăzute de lege.**

Pentru aplicarea "Legii Cojocar" va fi necesară adoptarea și a altor **legi complementare: legea impozitului progresiv pe avere; legea controlului și impozitării averilor dobândite ilicit** (Legea nr.18/1968); legea privind modificarea Statutului BNR, prin care, printre altele, până la adoptarea monedei euro în România, să fie interzisă utilizarea de monede străine pentru efectuarea de operațiuni de încasări și plăți între persoanele fizice și juridice române și să se stabilească răspunderea BNR pentru depășirea țintei de inflație de 3% pe an (demitere automată); legea răspunderii Guvernului, prin care, printre altele să se interzică Guvernului să prezinte Parlamentului bugete cu deficit, sau executii bugetare cu deficit (demiterea automată, fără moțiuni de cenzură) etc.

1. Cei 20.000 de euro vor putea fi folosiți exclusiv pentru **finanțarea de proiecte de investiții**, pentru achiziționarea de **bunuri de producție**, nu și pentru achiziționarea de bunuri de consum.

Banii vor fi accesați prin **concursuri de proiecte**, prin aplicarea de punctaje, utilizându-se **grile de evaluare și selecție**, deja elaborate și folosite, cu succes, de mulți ani, la accesarea fondurilor UE. De exemplu, un număr mai mare de puncte pentru infrastructură (autostrăzi), pentru energie, pentru agricultură, pentru nivel tehnic, pentru crearea de locuri de muncă etc.

Banii vor fi accesați de cetățenii români constituiți ca **persoane fizice autorizate, asociații familiale, întreprinderi individuale, societăți cu răspundere limitată, societăți pe acțiuni** etc.

Proiectele vor fi pregătite, **gratuit**, de către **Agenția Națională de Consultanță pentru Investiții**, întregul proces de accesare a celor 20.000 de euro urmând a se derula prin instituțiile deja create pentru accesarea fondurilor UE.

Iată, numai câteva din efectele pe care le-ar produce adoptarea și aplicarea „Legii Cojocarului” în următorii 10 ani.

Prin aplicarea „Legii Cojocarului”, în perioada 2009 – 2019, în România s-ar putea realiza un **program de investiții de peste 600 miliarde euro**: 400 miliarde de euro provenind din despăgubiri și restul, de 200 miliarde euro, din economiile populației. Aceasta ar însemna crearea a **peste 6 milioane de locuri de muncă**, trei milioane care ar putea fi ocupate de români din străinătate și alte trei milioane pentru cei care acum fac agricultură de subsistență.

Realizarea acestui program de investiții va determina **triplarea producției naționale**, respectiv creșterea PIB-ului de la 120 miliarde de euro, cât a fost în 2009, la peste 300 miliarde de euro în anul 2019, cu toate consecințele care decurg de aici asupra salariilor, pensiilor, asupra veniturilor bugetului consolidat al statului, a sumelor disponibile pentru învățământ, sănătate, sport, cultură, cercetare, ordine publică etc (vezi **Tabelul nr.8** și **Graficul nr. 8**). **Salariul mediu** va crește de la 315 euro (13 milioane lei vechi), în prezent, la 1.000 euro (40 milioane lei vechi), în anul 2019, iar **pensia medie** va crește de la 160 euro (6,6 milioane lei vechi) la 645 euro în anul 2019 (26,6 milioane lei vechi)(vezi **Tabelul nr. 9** și **Graficul nr.9**).

Las cititorilor plăcerea de a calcula ei însuși ce s-ar putea face cu cei 600 miliarde de euro disponibili pentru investiții în perioada 2010 – 2019, în diferite domenii și sectoare ale economiei românești.

Numai câteva exemple:

În condițiile României (traversarea Carpaților), în medie, un kilometru de autostradă costă aproximativ 10 milioane de euro. Pentru a avea un sistem de autostrăzi cu o densitate asemănătoare celei din Germania, de exemplu, **România are nevoie de 8.000 km de autostrăzi**. Asta înseamnă **80 miliarde de euro**, sau 12% din cele 600 de miliarde de euro care vor fi investiți prin aplicarea „Legii Cojocarului”. Ne mai rămân 520 de miliarde pentru alte mari, sau mici, investiții.

Cu alte 70-80 miliarde de euro, vom face regularizarea cursurilor apelor țării, vom scăpa de inundații, vom iriga cea mai mare parte a celor 9 milioane de hectare de teren arabil, vom tripla producția de cereale, vom deveni un exportator net de produse agro-alimentare (acum importăm 80% din ceea ce consumăm), vom produce 7-8 milioane tone/an de biocombustibil, nu va mai trebui să importăm niciun baril de petrol.

Fiecare din cele 5 reactoare ale centralei nucleare de la Cernavodă ne costă, în medie, 2 miliarde de euro. Două au fost terminate. Urmatoarele trei ne vor costa încă 6 miliarde de euro, pentru care nu va mai trebui să împrumutăm nici un euro. Aceste 6 miliarde vor fi investite de beneficiarii celor 20.000 de euro. Cu 5 reactoare în funcțiune, centrala de la Cernavodă va produce, anual, circa 25 TWh, adică aproape jumătate din producția actuală de energie a țării. Cu încă o centrală nucleară de dimensiunile celei de la Cernavodă, realizată cu 10 miliarde de euro, de către beneficiarii „Legii Cojocarului”, care vor deveni, proprietarii ei, instalată undeva pe Prut, am dispune de suficientă energie electrică ieftină, din care vom putea livra și fraților noștri basarabeni, ajutându-i, astfel, să-și accelereze apropierea de Uniunea Europeană și de Patria Mamă.

Sunt acestea vise frumoase, promisiuni deșarte?

În mod categoric, nu.

Încă o dată. În anul 2007, conform datelor furnizate de **Institutul Național de Statistică și de Banca Națională a României**, PIB-ul României a fost de 120.000 miliarde de euro. În anul 2008, am avut o creștere a PIB-ului de 8% , iar în anul 2009 o reducere de 8%. **În 2010, vom produce tot atâta cât am producea în 2009, adică tot 120 miliarde de euro.** Din aceste 120 miliarde, mai puțin de 40 de miliarde reprezintă salarii și pensii, iar restul, de **80 miliarde, sunt profituri.** Din acestea, jumătate, adică **40 miliarde de euro, pleacă în afara țării, sub forma de rate la împrumuturi, dobânzi și dividende.** În România, ponderea profiturilor în PIB este dublă față de aceea din țările civilizate din Europa. În România, profiturile reprezintă două treimi din PIB, restul fiind salarii, în Elveția profiturile reprezintă o treime din PIB, restul fiind salarii.

„Legea Cojocaru” nu face altceva decât să propună **preluarea unei părți din cele 80 miliarde de profituri, o pătrime, adică 20 de miliarde, care să fie folosiți pentru despăubirea cetățenilor României.** Banii există, numai că, acum, ei intră în buzunarele și în conturile celor care au devenit proprietari, ilegali, sau nelegitimi, asupra capitalului cetățenilor României, capital furat de la cetățeni de statul român și vândut, pe nimic, actualilor proprietari.

Cei care au devenit proprietari asupra capitalului românesc prin așa-numita privatizare trebuie să accepte ca o parte din profiturile create cu acest capital să fie transferată către cei care au creat acest capital – cetățenii României. Ei știu bine că în economia capitalistă autentică, averile, indiferent de dimensiune, sunt **recunoscute și acceptate** de întreaga societate, inclusiv de cei fără avere, sau cu averi mici. Aceasta deoarece, acolo, în țările civilizate, averea este dobândită legal și legitim, **prin economisire.** Ei știu bine că nu au acumulat acest capital pe calea normală a economiei capitaliste, prin economisire. Ei știu bine că au dobândit acest capital cumpărându-l la prețurile de chilipir oferite de hoțul care furase capitalul de la cetățeni, adică de statul român, sau sifonând sume uriașe de la bugetul statului, căruia i-au vândut produse și servicii la prețuri mult mai mari decât cele de pe piață, prin licitații trucate.

Actualii mari proprietari de capital din România trebuie să accepte „Legea Cojocaru”, să recunoască drepturile de proprietate ale românilor, să răspundă cu responsabilitate la această ofertă de **reconciliere pe termen lung cu poporul român.**

Aplicarea „Legii Cojocaru” va avea consecințe benefice nu numai în economie. Ea va schimba din temelii întreaga societate românească. La sfârșitul celor 10 ani, cea mai mare parte a capitalului utilizat pe teritoriul României se va afla în proprietatea mării majorități a cetățenilor. Se va crea, astfel, o **clasă mijlocie** numeroasă și înstărită, 70 – 80% din familiile românești - care va avea venituri atât din muncă – salarii – cât și din capital – profituri. Această clasă mijlocie va fi formată din **cetățeni cu adevărat liberi**, a căror nivel de trai nu va mai fi dependent numai de un loc de muncă, pus la dispoziție de proprietarii de capital. Acești români înstăriți, prosperi, liberi, nu vor mai vota pentru doi mici, o bere, un kilogram de zahăr, sau de mălai. Ei vor vota pentru propriul lor interes, vor trimite în Parlament pe cei mai buni dintre ei, pentru a conduce statul lor, un **stat popular**, care va reprezenta și va apăra interesele clasei mijlocii, ale românilor înstăriți, prosperi și liberi, nu unul oligarhic, cum este cel de acum, care apără interesele minorității care s-a îmbogățit prin sărăcirea majorității.

Deținând atât puterea economică cât și pe cea politică, clasa mijlocie își va impune și propriile **valori morale**: munca, inovația, spiritul de întreprindere și de economisire, cinstea, hărnicia, respectul și iubirea față de semenii, spiritul de solidaritate socială, națională, comunitară.

În următorii 10 ani, România va fi parcurs o etapă importantă pe drumul său către destinul care i-a fost hărăzit de Dumnezeu, acela de a deveni o adevărată **Grădină a Maicii Domnului**.

Având în vedere cele de mai sus, propunem aprobarea proiectului de lege privind despăgubirea cetățenilor României pentru capitalul trecut, prin Legea 15/1990, din proprietatea lor comună în proprietatea statului, pe care îl anexăm.

București, 14 iunie 2010.

Inițiator,

Senator Ioan Ghișe

(Cu acordul Domnului Constantin Cojocaru, doctor în economie, autorul proiectului de lege)